

Arrest

nr. 114 403 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 20 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 september 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing van 16 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) van 29 maart 2011 onontvankelijk wordt verklaard. De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 05.08.2010 en de aanvullingen d.d. 29.03.2011, 28.06.2011, 08.09.2011, 17.11.2011, 15.12.2011 en 12.04.2012 ingediend door :

D., A. (...) (R. R. : (...))

Nationaliteit: Turkije

Geboren te CALDIRAN op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel element aanhaalt als mogelijke buitengewone omstandigheid waardoor hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Concreet dienen wij dus te stellen dat er geen enkele buitengewone omstandigheid is waardoor betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van herkomst.

Wat betreft het feit dat zijn familie in België zou wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit element op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Vervolgens stelt betrokkene dat hij in 2008 het land binnenkwam. Allereerst blijkt uit het administratieve dossier dat hij pas op 28.11.2009 in België is aangekomen. Verder verbleef betrokkene ruim 22 jaar in Turkije. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer, met name dat hij een appartement huurt, Nederlands leerde en zou spreken, een attest van inburgering voorlegt, werkbereid is en reeds tewerkgesteld was, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft overigens reeds op 28.07.2010 een Bevel om het Grondgebied te Verlaten ondertekend waarin hem geboden werd het Rijk te verlaten. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Bijgevolg kan de bewering van betrokkene dat hij zijn werk zou verliezen bij een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien hijzelf gevolg had moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zodoende is hij zelf verantwoordelijk voor zijn gevorderde status van integratie.”

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 20 augustus 2012. De rechtsgrond van deze beslissing is artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de verzoekende partij de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het middel dat de verzoekende partij aanvoert tegen de bestreden beslissingen het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Ook een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Verder dient erop gewezen te worden dat in de bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De verzoekende partij geeft niet concreet aan op welke elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan en omtrent welke elementen niet afdoende en niet met kennis van alle relevante gegevens zou zijn gemotiveerd. Daar waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris had moeten aangeven wat wel als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, dient erop gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn bevoegdheid aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts dient te beoordelen, en dit op discretionaire wijze, of de door de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen in het concrete geval van de aanvrager al dan niet als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden en hij dan ook slechts hieromtrent dient te motiveren. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij klaarblijkelijk van haar discretionaire bevoegdheid heeft gebruik gemaakt om geen gebruik meer te maken van “de instructies van 19 juli 2009”, dient erop gewezen te worden dat deze “instructies” op 9 december 2009 door de Raad van State, bij arrest met nummer 198 769, vernietigd werden, zoals in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gesteld wordt.

Het middel lijkt ongegrond.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 20 augustus 2012, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiertegen geen andere middelen aanvoert dan voormeld middel, zodat kan verwezen worden naar bovenstaande bespreking ervan.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 september 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 22 oktober 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 16 september 2013 opgenomen grond, stelt zij slechts te volharden in het verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking en naar haar nota.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 22 oktober 2013 slechts stelt te volharden in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 16 september 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het aangevoerde middel ter

gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer verwijzen naar haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde gronden.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 16 september 2013 opgenomen gronden, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET